

(Ἐκ τῆς ὥραιας διαλέξεως τοῦ
κ. Ταμβαίδου εἰς τὸν Δη-
ματικόν μας Κῆπον) 1930

Αλλ' ἡ πόλις ἐκεῖνη ἡ ὁποία ὑπὲρ πάντων ἑλλήνων πόλιν ἐλάμβανε τὴν Θράκην καὶ ἠΐσως τὰ δικαιοφάντα αὐτῆς ἐστὶ τὴν ἐλευθερίαν εἶναι ἡ ἐκουαζμένη καὶ πολυπαθὴς Αἴλιος.

Ἡ πόλις αὕτη, ποὺ εἶναι ἐκδοκμένη ἀπὸ τὸ Ὄμηρικόν ἀξίον χρόνιον, ποὺ χρησιμοποιεῖ ὡς γέφυρα μεταδόσεως πολιτισμοῦ καὶ ἐκπαινεωνίας μετὰ τὰς ἀλλὰς τὸ Ἑλληνισμοῦ ἐξελεχθεὶς χώρος, ἡ πόλις ἡ ὁποία ἐγγράσειε πρώτη τὰς Ἑλληνικάς νίκας καὶ τοὺς θριάμβους τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ἐχρησίμευσε μετὰ τὸν πρώτον ἐσθὶν διὰ τὴν διδασκαίαν ἐξέπλκων τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἡ πλουσία ὠτέρα αὐτῆς τῆς Τουρκοκρατίας πόλις ὅλμον διὰ τὴν ἐπίδοσιν τὸν κατοικεῖον τῆς περὶ τὰ ναυτικά, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἐκμεταλλίωσιν τοῦ θειοῦ τοῦ Ἐβρου καὶ δι' αὐτοῦ ἐκζητήσῃ τῆς Θράκης μέχρι τῆς Φιλιστοπόλεως καὶ βορείω τὴν αὐτῆς ἀκτὸν.

20 ἡ Αἴνος; ἡ σφύρισσα ἀπὸ ζῆλον κα-
 πλοῦτον καὶ διὰ τὴν ἑξουσίαν αὐ-
 καί βῆτο πρὸς ὁρίων τῆς Ὀρχαῖας Ἠλι-
 πλαστίνης, ἡ πόλις αὐτῇ περιεπαρέμβαν-
 ἐν ἔν τῶν 25 θυμάτων τῆς 17 Ἀχιλλοῦ
 1821 τὸν Νεομάρτυρα Ζαΐφρανον ἐς Αἴ-
 μους τοῦ σπυρίου κατὰ πληροφάνειαν Α. Σμυ-
 ρουδῆς τῆς ἐγγύου ἐν ἐμφανήσει οὐ ἐκ Κά-
 λωτης; τῆς Ἡπειρου Νικολ. Χατζοπούλου;
 διδάσας ἐν Αἴνῳ, τοῦτον δὲ θυγάτηρ εἶναι
 ἡ ἐν νουθεσίᾳ τιμαμένη μετὰ τῆς πα-
 ροικίας Αἴνου ἡ Χατζοπούλου Κλεοτάρη.
 Ἄλλὰ πλὴν τοῦ μακροῦς τοῦτο πε-
 λαμβάνει ἐς τοὺς κατωτέρους αὐτῆς 73 α-
 λειμνιστοί, οἱ οὗτοι ἔδωσαν ἐς τοὺς
 δεξιούς αὐτὸν καὶ ἔδωσαν ὑπὸ τῆς ἐλ-
 ληρίας τῆς κενῆς αὐτῆς; καὶ γινώρι-
 οὺς τοὺς ἑλλήνας; δεξιὸν αὐτῶν αὐ-
 ρὸν εἶλον; τὸ αἷμα τὸν Ὀκ. Μωστακίδην
 ἄλλοτε ὑπεδυσινυτῆς τοῦ αὐτοκράτορος
 Μωραίου Κωνσταντῆος μᾶς παραδέ-
 κτομενική καταλόγον ἐνός ἐκάστου κα-
 τοῦ τῶτος; ἐν ἡγεμονίᾳ αὐτῆς ἐφανερώ-
 ἐκαστος ἐπὶ τοῦ περιόδιον συγγένειαν
 Ὀρχαῖας; περιουσίον ἀπαρτίστην ἐ-
 κᾶθε διανοσούμενον Ὀρχαῖα καί; ἐς τὸ
 πρῶτον περιόδιον περιεπλήθη ὅσον τὸ
 δυνατόν ἡ λατρεία αὐτῶν ἀναμνηστικῶς
 καὶ τι ποῦ καὶ σφ. οὐδὲν ἐν τῇ ἀληθο-
 γνήτῃ μᾶς Ὀρχαῖα.

Ἄλλοι δὲ ἐξακούσας Αἰνίζεται ἀναφέρον-
ται ἐπιθρήσαντες ἐν Ἐρμουπόλει τῆς νή-
σου Σύρου καὶ οἱ ὅποιοι ἀνήκοντες ἐν
μέσῳ εἰς τὴν Αἶνον ἀλλὰ καὶ τὴν Μά-
κρην καὶ τὴν Ἰστροικὴν Μαρόνεια ἐνὶ
λαῖς διαπλευσάμενες τοὺς Αἰγαιοὺς, προσέφε-
ρον τὰς πολυτιμὰς αὐτῶν ὑπερθεσίας εἰ-
ς τὴν ἀπόδα τῆς ἐπ' ἐκκινήσεως.

Τούτους ἀναγιγνώσκων κατὰ τὸ 1823 ἀν-
 11 μένωντας ἐπὶ ἐπιμνησθῆσαι εἰς τὴν ἐν θαλάσσῃ
 θάνατον εἰς αὐτοὺς παρὰ τῆς ἐν Τροιζίνι
 Θρόνουσεως, διότι ἦτο εἰς αὐτοὺς
 THACRI ἄδουσαν ἐπὶ ἐπανελευθέρωσιν εἰς Αἰῶνα με-
 τὰ τὴν κατάπαισιν τοῦ μεγάλου τῆς ἐπα-
 ναστάσεως ἀγώνου, οἱ ὅποιοι δὲν ἐδοκίμα-
 σε τὰς ἐλπίδας αὐτῶν αἱ ὁποῖαι ἐσχημα-
 τίζοντο εἰς τὴν ὁλοκαρῆν ἐπὶ Εὐρωπῇ
 ἐκδιώξιν τῶν Τούρκων. 5760

Ὅτι κατὰ τὸ θερος τοῦ 1869 ὁ μέγας
Ρώσος Πίπης στρατηγὸς εἶχε γὰρ
ταλαβεῖ τὴν Αἶνον ὁ δὲ Ρώσος· ναυαγί-
ατος· ἔδυνε γνωστὸς ἀπὸ τῆς προ μικροῦ
ναυμαχίας τοῦ Ναυαρίνου, ἔσπευδε πρὸς
τὴν Αἶνον μὲ τὰ πλοῖα του, ἀπόσπασμα
δὲ 1500 ἱπποῦν ἀποσταλὲν ὑπὸ τοῦ Πασ-
θελίνης ἐβιάζετο πρὸς Κων/πολιν, αἱ
Αἱνιοὶ ἐνθαρρυνόμενοι ὑπὸ τῶν Ρώσων

(Ἐκ τῆς ὥραιας διαλέξεως τοῦ
κ. Ταμβακίδου εἰς τὸν Δη-
μοτικὸν μας Κῆπον)

Δ.Θ.Α.Υ. 77β
 και στρατηγούμενοι υἱ αὐτὸν διελυσ-
 σαι διεκδορίαν ὁλόκληρον, περιεσφ-
 γαντες ἀπ' ἐνός τῆς πόλεως τῶν ἀπ' ἐ-
 λλινικοῦ διαγραφῆς, ἐστειλέσαν δὲ
 καὶ τὸν Σουλτανὸν ἀρκετὰ σημαντικὰ
 δυνάμεις ὡςτε κατὰ τὸ μέτρον τὸν δι-
 γνάμεόν τὸν συνετέλεσαν εἰς τὴν ὅσον τ-
 δυνατόν ταχέστερον σύναψαν τὴν γνωστὴν
 συνθήκην τῆς Ἀδριανούπολεως δια τῆς ο-
 ὡς ἐπείθετο τὰ θεμέλια τοῦ Ἑλληνικοῦ
 κράτους. *Δελφίνου*

Κατά τη διάρκεια της ζωῆς τῆς Μ. Ἀλτινλαμάζης ἔξι Αἰῶνες κατέταξε ἐπὶ τῶν κατεστραμμένων Κουρτάρων θρησκείας, ἀγρίους τὴν φύσιν ἀνθρώπων, νευρώσεις, ἀπολαύσεις τὸν ἐνὶ τῶν ὁδῶν αἰσθημάτων ἐν νουμαζιῇ, ὁ ὅστις ἐπέστρεψε μετὰ τὰ γεγονότα τῆς ἐπιστάσεως καὶ ὀλίγων πρὸ τοῦ Κρημαζιῶν πολέμου εἰς τὴν ἑλπίδα ἐξ Ἀδύτου, ἐπιβόλη νῆστι δὲ ἐπὶ τοῦ Ἀλτινλαμάζης Μαυοῦ τῆς ἀδελφῆς τῆς θείας τοῦ εἰς τὴν μάχην τῆς Κασοῦτος φανερωθέντος Ἀρχιεπισκόπου Ἀλτινλαμάζης ναυτικῶς ἐξ Αἰῶνος, παπποῦ τῆς σημερινῆς μεγάλης πατριαρχικῆς Ἀλτινλαμάζης αὐτοῦ οὐκ ἐγένετο. Εἰς τὸν οὐρανό τούτου ἐγενεῖ ἡ συνάντησις τοῦ μετὰ τὸν παππὸν Ἀντιντὸν παπὰ ὁ ὅστις μεγάλῃ χαρᾷ ἀναγινώσκων ἐστὶν τὴν προσφοράν τοῦ Κατεστάν Κουρτάρων τὸν πρῶτον ἀποδιδόνον ἐθρὸν τοῦ καὶ τοῦ αἰῶνος τούτου. Ἀξέσταν δὲ ὁ κατεστάν Κουρτάρων ἐν πείσει δόξας καὶ τῆς ἐν Ἀθῆναις ἀποῦ ἐκ τῆς μεγάλης διαφοράς ἀξιώματα κατὰ τὴν ἡγετανιστικὴν αὐτοῦ ἐν εὐχῇ ὁρατοῦ.

‘Αλλ’ ἐκεῖνος πάλι υποβόησε εἰς πάντας τοὺς παρόντας ὅτι οὐκ ἔστιν ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ ἐκτελέσῃ τὰ ἔργα προσειλημμένα τὸν θαυμασμόν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν μαχομένων ἀγωνιστῶν τοῦ 21 εἶναι ὁ ἕξ Αἰνίου πλοῦς ἀρχος Χατζ. Ἄντωνιος Βισβίτης καὶ σύζυγός του Δόμνα Βισβίταινα, ἡ ἑκατόμηνος αὐτῆς Μπουμπουλίνα.

«Ο καπετάν Ἀντώνιος Χατζής-Βισβίτης
μετά τον Ἀπρίλιον τοῦ 21 ἐπεβίβασεν
πὶ τοῦ Ισπιοχωρίου ἰδιοκτητοῦ
πλοίου τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά του
καὶ προσήλθεν εἰς τοὺς ἀδελφούς του ἰ-
ππάρχους τῆς μεγάλης των ἰδέας, ὅτι
ἦτο καὶ ἰδιὴ τὴν ἰδέαν. Δύναμις τὴν ἐ-
ργὸν δια τὴν ἐξαρκῆ διὰ λόγων εἶναι ἀ-
δύνατον, ἀλλὰ τοῦλάχιστον πολὺ δι-
σκολον.

Νομίζοντας περιτεον να επιμ
 πρως χαρακτηρισμον τοῦ μεγάλου τι
 Χατῆ-Αντών-Βιαβίτη ἔργου ἀφῆν
 τὴν ἄγαν εἰς τὸν καπετάν Ὀδυσσεά Ἀ
 ορυστον τὸν ἐκδικητὴν τοῦ Ἀθ. Διακό
 τὸν πολυθρήνητον ἡρωα τοῦ χανιοῦ τῆ
 Γραβιάς.

Ἐκ τούτου φανερόν δι' ὃ κατε-
'Αντώνης Βισβίτης εὐνοοῦμενος εἰς Ἀ-
ββάμ με τὸ πλοῖον του, τὸ εἰς τὴν πολ-
ρχίαν στρατηγικὸν μὸς ἔργον μεγαλο-
τὴν ἀνάγκη τὸσον ἀπὸ τροφᾶς ὅσον καὶ
ἀπὸ πολιορκιᾶς μᾶς ἔδωκεν ὁ ῥηθεις
τρία καὶ πέντε τὸ κῆλυτον διακόσια πενή-
τα ἑπτὰ ὀκάδας μπαρτόν, πεντακόσια
καὶ μία φροσῖνα ντουρκιόν, πένζινα μί-
λες τὸν καὶ νῆον, ἐνεργητὰ μὲτες ἑρ-
γᾶτες εἰκοσι πέντε ἀσκήτια κατὰ μίλι-
διον, 75 ὀκάδες παμμάδι καὶ 560 ὀκάδας
ἀλμυρὸν καὶ ἀπερὶ τὴν καὶ μᾶς οἰκονομῶ-
ναι ἄλλα ἐν λάρβαρον χρειαί. Καὶ οὕ-
τωκαρτήσαμεν τὴν πολιορκίαν πᾶν καὶ
σταθῆμεν ἑπειδὴ ἡμεῖς ἐτοιμοὶ καὶ σκο-
πισμένοι παρὸν. Διὰ δίδεται τὸ παρόν δι-
κὸν ἐν ἔξῃ καὶ βασιλευσάμεν ἐν καιρῷ εἰς

κ. Ταμβακίδου εἰς τὸν Δη-
μοτικόν μας Κῆπον)
Γένος διὰ ταύτην τοῦ τῆν ἐκδούλου
καὶ τὸν πατριωτισμὸν.

Εἰς Λιβάνδα τῇ 13 Μαΐου 1822
Ἰδυσσέας Ἀνδρότζου.

Αὐτὸ τοῦ παρόντος φανερώσωμεν καὶ
παρονομάσωμεν διὰ τὸ ἑκ. Ἀντίφωρος Βίος
ἐστίν, Ἀντίφωρος, εὐχαριστῶμενος μετὰ τοῦ κα-
ταύτου τοῦ τοῦ νηαίου Ἀλφράδα, ὅστις ἀπὸ
λυπητὸν εἶχεν ἔλαβε πρὸς τὸν Ἄρειον Πά-
γον διὰ ὁδοῦσιν τοῦ Γένους, καὶ ὅτι
ἡμεῖς πολιορκημένοι εἴμεθα ἅλυντα Μανί-
απὸ τοῦ ἐχθροῦ μετὰ κανόνια 7 κτεπύ-
στα μας μετὰ ἡμᾶς 7 γωνάστια καὶ ἑλπί-
στα ἀπὸ αὐτὸν διὰ μέσου τοῦ Ἀρείου Πά-
γου δὴ κανόνια εἶχε τοῦ καμπτου, ἡμεῖς
ἐσχηκώθη μετὰ μεγάλῳ πατριωτισμῷ εἰς
πανία καὶ ἤλθε μετὰ τοῦ καράβου τοῦ εἰς
θεῖαν μας καὶ δίδοντάς μας τὰ δύο καν-
ονία τὰ ὅποια καὶ πάλιν ἔλαβε ἡμετέροισι
ἐν ἐμπαροκαρισθῇ ἡ κολώνια μας ἀπὸ
χιλιδράς καὶ ναυαθῇ καὶ τὰ προσο-
σθέντα 8 καράβια ἡμεῖς καὶ Τριζικε-
τικά ἀπὸ Ἀρείου Πάγου δι' αὐτὴν τὴν
περίστασιν, ἐστάθησαν τὰ μόντα ἐκλιπόμε-
να καὶ ἀδιαφορήσαντες εἰς τὴν αὐτὴν ἀν-
αχιν. Διὸ τοῦ δίδεται τοῦ παρόντος διὰ
τὴν ναυαπορροασθῆναι θνα καὶ οὐκ εἰς
τοῦ γὰρ ταῦτον τοῦ τὴν ἐχθροῦ εἶναι.

Ἐκ τοῦ Μόλου (Μύλου) Παλαισχωριᾶς
15 Ἀπριλίου 1822.

Νικήτας Σταματελόπουλος.

Γ' Ὁ παρών Χ... Ἀντώνιος Βιοβίτης
 ναι φανερόν ὅτι το χαράρι του το ἀφ
 ρωσε εἰς τὸ Γένος καὶ πολλοὺς χρόν
 ὅπου ἐπλοκάρην το Γουστουίν καὶ
 πλάκος του ἐστάθη πολλά ὀφελίμος
 τὸ Γένος καὶ εἰς ἐκείνο το στρατόπεδ
 μ' ὅλον όπου ἐγὼ ἐστάθην τότον χα
 ρὸν εἰς ἐκείνο το στρατόπεδον 7 μῆν
 καὶ εἶδον τὰ ὅσα καὶ ἔκαμε αὐτὸ το
 ράρι καὶ ποῖον ὀφελος μᾶς ἔφερεν
 τὰ ἐπιχειρήματά μας δίχως να ἔχη
 κανένα μέρος καμμίαν μικρὸν βοήθει
 ἀλλὰ το ἀπέφωσκε το χαράρι εἰς τ
 νος καὶ ὅταν τὸ Γένος ἀποκαταστή
 πρέπει να θεωρηθῇ εἰς καλὸς πλοῦσι
 καὶ φιλοτάτας καὶ ἐνταῦθα νὰ πληρο
 καὶ διὰ τούς λόπους του, διότι τὰ ὅσα
 δα ὁμολογῶ καὶ μὲνω.

Καρατάσσοις
τῷ 1822 Ἀπριλίου 29

Κατά τὰς ἀρχάς τοῦ Ἀπριλίου τοῦ 1822 λαμβάνει τὸ ἀξιόλογο· «αὐτὰν οὐκ ἀπαγγέλλει ἀπὸ τῶν Ἀρειῶν Πάγων τῆς νῆας. Στερεὰς Ἐλάδας ναυ βοήθησιν τὸ πλοῖον τὴν πολιορκίαν τοῦ φρουρίου τοῦ Ἑβριού. Ἀλλὰ ὁ γεννίσιος πρωτότης ὁ ὁποῖος ἀπὸ τοῦ προηγουμένου Σβριού εἶχεν ἐπιδοθῆναι τὴν περιποίησιν τοῦ στενοῦ μεταξὺ Ἑβριῶσι καὶ Στερεῶς τρεχόντας πάντοτε πρόθυμος καὶ καίρως εἰς ὁποιοδήποτε σημῖον ἀνταλαμβάνει ὅτι εἶχον τὴν ἀνάγκην τοῦ ἐπαναστατήσαντος τῆς ἀντ. Στερεῶς Ἐλάδος κάτοικοι, γινόμενος οὗτω παρήγορος μὲν εἰς αὐτοὺς ἀγγέλλων, τρομερὸς δὲ καὶ φοβερὸς διὰ τῶν Τούρκων, ἀρξάμενος τὴν φωνὴν αὐτὴν μὲν ἄπὸν ἐνδοσυσμῶν τὸ ἔργον του. Περισσότερον ἀνὰ κατὰ ἄλλην φωνὰν ἀποφράχεται πληροῦς μετὰ τὴν Καλομοῖραν του καὶ ἐπιδίδται ἀφωσιωμένοις εἰς τὸ ἔργον του ἀνιφθίντας τὰ ἐχθρικά βόλγα του πεπαισθεῖς τὸν καὶ ἀριστερὰ του. Καὶ σκοπὸς αὐτοῦ ὁ τομιορὸς πατριώτης, ὁ δεισιφύλος τῆς ἐλευθερίας ὁπαδός, ἐπ' αὐτῇ κρισιμώτερον στιγμῇ τῆς πολιορκίας,

(Kantel
Arbiter)
0160174

(Δοίρα)

Θαυσιζόμενοι τώρα καθείς μας ν' από
συρτή πειά το τολμηρό μπράκι γιά τή
πάη νά κλάη το σφοδρό καπετάνιο
του. **Δ. Λ. Σ. Β.**

Ἄλλ' ἂν ὁ καπετάνιος ἀπέθανεν δὲν ἔ-
μεινε τὸ καράβι ἀκυβέρνητο. Ἡ Δόμνα,
ἡ τολμηρὰ Θερρακιώτισσα γυναῖκα τοῦ κα-
πετάνιου ποῦ εἶχε πάρει πρὸ πολλοῦ τὸ
βάπτισμα τοῦ πυρὸς ἀπάνου στὸ καίκι
τοῦ καπετὰν Βισβίτζη, ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ
βγαίνοντας ἀπ' τὴν Αἶνο συναντήθηκε ἡ
Καλομοῖρα μὲ τὰ ψαριανά καράβια τοῦ
Γιαννίτση καὶ ἔλαβε μέρος στὸ βομβαρ-
δισμό τοῦ Τουρκικοῦ φρουρίου τῆς Αἶ-
νου, βλέπει πῶς δὲν ἔχει καιρὸν νά χάνη
κλαίοντας τὸν ἄνδρα τῆς. Διατάζει ἀμέ-
σως νά μεταφέρουν τὸ νεκρὸ σῶμα τοῦ
ἄνδρός τῆς στὸ ἀμπάρι γιά νά τὸν κλά-
ψουν τὰ παιδιά του καὶ αὐτὴ μὲ τὸν ἑταί-
ρηγό τοῦ πλοίου τὸν καπετὰν Σταυρὴ συ-
νεχίζει τὸ ἔργον τῆς.

Ἡ πολιτοχρῖα ἐκείνη παρτάθη μέχρι
τέλους Ἰανουαρίου τοῦ 1823 ἕως οὗτου
ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν ὁ Ἀρειος Πάγος,
μέχρι τότε δὲ δὲν ἔπαυσε ἡ Δόμνα προ-
στατεύουσα τοὺς ἐπανάστατημένους πλε-
θυσμούς τῆς ἐναντὶ τῆς Εὐβοίας Στερεᾶς
Ἑλλάδος. **Δ. Λ. Σ. Β.**

Τὸ ὄνομα τῆς Δόμνας Βισβίτζαινας,
ἦτο τόσον σεβαστὸν ὥστε τὴν ἐποχὴν ἐ-
κείνην προεφέρετο ἀπὸ τὰ χεῖλη ὅλων
καὶ τόση ἦτο ἡ ἐμπιστοσύνη ὅχι μόνον
τῶν ἁπλῶν στρατιωτῶν ἀλλὰ καὶ τῶν
ἀρχηγῶν, ὥστε ὅσους ἐπρόκειτο ἀρχηγοὶ
ἀντίπαλοι κατὰ τὴν πρώτην ἐκείνην ἐπο-
χὴν τοῦ ἐμφυλίου ἐν τῇ ἐπανάστατημένῃ
Ἑλλάδι θαναταγμῶς νά προσέλθωσι εἰς
συνεννοήσεις, ἐλέγχετο ἐμπιστοσύνης, ὡς
ἔδαφος φιλικῶν ἐξελέγων τὸ πλῆθος τῆς
Βισβίτζαινας. **Δ. Λ. Σ. Β.**

Ἐπ' αὐτὴν ἐπὶ «Καλομοῖρα» πύλλες φο-
ρᾶς συνητήθη ὁ Νικηταρὸς μὲ τὸν Ὀ-
θυσσεᾶ Ἀνδρσοῦτσον. **1930**

Καὶ ἔτσι ἡ Θερρακιώτισσα Δόμνα Βισβί-
τζαινα μὲ τὸν ἡρωϊσμόν τῆς καὶ τὴν πρὸς
τὴν πατρίδα ἀγάπην τῆς ἀνεδείχθη ὅχι
μόνον τοῦ ἀνδρός τῆς ἀξία ἀλλὰ καὶ τῆς
συγχρόνου καὶ μεταγενεστέρως Ἑλληνι-
κῆς γενεᾶς σέμνωμα καὶ καύχημα.

Μὰ ἀπὸ τὴν πολλὴν χρῆσι καὶ τὴν μεγά-
λη φθορὰ ἡ Καλομοῖρα ἔπαυσε πλεον νά
εἶναι τὸ ὑπερήφανο καὶ τολμηρὸ καράβι
ποῦ ἀψηφούσε τοῦ ἐχθροῦ τῆς μάλας
καὶ τῆς σφαίρας.

Καὶ ἡ Βισβίτζαινα ἀποχωρήσασα σ' ἕ-
να φτωχὸ καὶ ταπεινὸ σπητάκι τῆς Σύρου
μαζὺ μὲ τὰ παιδιά τῆς ἐξοῦσε εὐτυχισμέ-
νη καὶ εὐχαριστημένη γιὰ τὴν ἀξιώθηκα νά
δῇ τὰ όνειρά τῆς πραγματοποιηθέντα, νά
ἰδῃ ἕνα κομμάτι Ἑλληνικῆς χώρας ἐλεύ-
θερο.

Ὅ,τι ὁμως ἀποτελεῖ καύχημα καὶ σέ-
μνωμα γιά τὰ Ἑλληνόπουλα τῆς σήμερον
εἶναι ὁ μικρὸς υἱὸς τῆς Δόμνας Βισβίτζη.

Ὅταν ὁ στρατηγὸς Ρὸς ἦλθε ἀπὸ τὰ
Ἑλληνικά κοιμῆτάτα τοῦ Παρισιῦ νά
πάρῃ τὰ 1824 μερικὰ Ἑλληνόπουλα γιά
νά τὰ λανσάρη στο Παρίσι, νά πείσουν
ὅσοι ἤθελαν ν' ἀξιώθουν νά ἰδοῦν
Ἑλλάδα ἐλευθέραν, νά βοηθήσουν μὲ
χρήματα, μὲ ἐνδύματα, μὲ τροφὴ καὶ πο-
λεμοφόδια τοὺς μαυρισμένους ἀπὸ τὴν
μπαροῦτι καὶ τῆς πολεμικῆς ἀντάρας τὸν
καπνὸ Ἑλλήνας, παρέλαβε μαζὺ του τοὺς
ἀπογόνους τοῦ Γιαννίτση, τοῦ Μπότσα-
ρη, τοῦ Μπαλάσκα καὶ τοῦ Κανάρη καὶ
τὸν ὁμορφότερο καὶ μεγαλύτερο γιὸς
τῆς Βισβίτζαινας.

Ἡ ἐμφάνισις ἐκείνη ἡ ὁμαδικὴ τῶν
Ἑλληνοπαίδων συνεκλόνησε ὅλους τοὺς
Παριστινοὺς καὶ μὲ τὴν ποιητικὴν καὶ
φλογερὰν πνοὴν τοῦ Σατωβριάνδου καὶ
τοῦ Οὐγκώ ὁ συγκλονισμὸς μετεδόθη καὶ
εἰς τοὺς φιλελληνικοὺς κύκλους ὅλης τῆς
Εὐρώπης.

Εἰς τὸ ἔθνολογικὸ Μουσεὸ μαρτυρεῖται
ζηλότῃ ἐν ἀντίγραφον τῆς χαλκο-
γραφίας τοῦ μικροῦ Βισβίτζη ποῦ σάν
ὁμορφότερος καὶ ἐκφραστικώτερος τύ-
πος ἀπὸ τὰ συνομήλικά του Ἑλληνόπου-
λα τῆς συντροφιάς του εὗχε τῆς προ-
στασίας τῆς μαντᾶ Ρεκαμι καὶ τῆς ἐπὶ
Ἑλληνικῇ καταγωγῇ καυχωμένης δουκί-
σης Ἀμπραντῆς.

Ἀντίτυπα τῆς χαλκογραφίας αὐτῆς ἐ-
κδόθησαν σ' ὅλο τὸ Παρίσι καὶ σ' ὅλη
τὴ Γαλλίαν ἀντὶ μεγάλων ποσῶν, τὰ ὅποια
ἐδωκέντο ὑπὸ τῶν ἀγαροστῶν στὸ
φιλελληνικὸν κωμῆτάρι γιά τὴν ἀγορὰ
πυλεμποροδίων.

Κατὰ ἀπὸ τὴ χαλκογραφία εἶναι ση-
μειωμέναι αἱ ἐξῆς μητρικαὶ συμβολαὶ
καὶ παραγγέλλαι.

Θὰ προστεθῇ καὶ ὁ δὲ ὁρελῆς τὴν ἀ-
νέπτυξιν τοῦ εἰς τὴν Γαλλικὴν ἐνενοτο-
θῶσαν. Ἰσχύς ἔσιν ὅα ἔσθ' ἐστὶν ὁ ἐπι-
βουλήτης. Σκέψου ὁμως ὅτι πρέπει νά ἐκ-
φράσῃς τὸν πατέρα σου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ